

CHỨNG NGÔN của Ethan

Bài của Larry Hiller

Dựa vào một câu chuyện có thật

“Hãy lắng nghe, hãy lắng nghe. Đức Thánh Linh sẽ mách bảo. Hãy lắng nghe, lắng nghe tiếng nói êm dịu nhỏ nhẹ” (Children’s Songbook, 106).

Ethan ngồi trong giờ chia sẻ và ngắm nhìn trong khi người bạn thân nhất của nó, Sam, chia sẻ chứng ngôn. Người bạn của nó là Sarah đang ngồi trên bục chủ tọa để chờ đến lượt mình. Sam nói về một dự án phục vụ nó đã làm. Nó nói rằng nó có một chứng ngôn về sự phục vụ. Sarah chia sẻ chứng ngôn của nó về gia đình. Giảng viên của Ethan cũng đã lên chia sẻ chứng ngôn của anh ấy. Anh đã nói về công việc đền thờ. Tất cả họ đều làm chứng rằng Giáo Hội là chân chính. Dường như tất cả mọi người đều có một chứng ngôn ngoại trừ Ethan.

“Tôi có chứng ngôn về điều gì?” Ethan tự hỏi.

Nó nhớ lại một vài năm trước khi nó và các bạn của nó chịu phép báp têm. Chị Calder, giảng viên trong Hội Thiếu Nhi của nó, đã đưa ra một bài nói chuyện về Đức Thánh Linh.

Chị ấy nói: “Đức Thánh Linh có thể ban cho các em một cảm giác hừng hực trong lòng. Ngài có thể giúp các em biết được điều nào là chân chính. Và đó là cách các em nhận được một chứng ngôn về điều các em tin tưởng.”

Ethan đã cố gắng làm điều đúng để nó có thể cảm nhận được

Dường như tất cả mọi người đều có một chứng ngôn ngoại trừ Ethan.

Đức Thánh Linh. Nó đọc thánh thư và cầu nguyện. Nhưng nó chưa bao giờ có được cảm giác hừng hực như những người khác nói đến. Điều đó có nghĩa là nó đã không có một chứng ngôn sao?

Câu hỏi này luẩn quẩn trong đầu của Ethan suốt cả ngày hôm sau. Nó vẫn còn suy nghĩ về điều đó khi nó và Sam đi chơi trượt ván sau khi đi học về. Nó tự hỏi làm thế nào nó có thể hỏi Sam về điều đó.

Cuối cùng Ethan cũng hỏi: “Sam nè, bạn có sợ hãi khi chia sẻ chứng ngôn của bạn ngày hôm qua không?”

Sam nhảy ra khỏi tấm ván trượt của nó và bước đến bãi cỏ. Nó ngồi xuống và nói: “Không hẳn. Tôi đã chia sẻ chứng ngôn của tôi vào buổi họp tối gia đình trước đó.”

Ethan đến ngồi bên nó và đặt tấm ván trượt của mình lên trên đùi. “Nhưng làm thế nào bạn biết là mình có chứng ngôn chứ?”

“Thì tôi đã cầu nguyện và tôi cảm thấy hài lòng về điều đó.”

Ethan chậm rãi gật đầu và lấy tay quay một cái bánh xe. Bằng cách nào đó nó cũng muốn cảm thấy được như vậy.

Đêm đó, khi căn nhà đã tắt đèn và yên tĩnh, Ethan quỳ xuống

cạnh bên giường của mình để cầu nguyện.

Nó nói: “Thưa Cha Thiên Thượng, xin giúp con có được một chứng ngôn. Xin giúp con biết rằng Giáo Hội là chân chính. Rằng Joseph Smith là một vị tiên tri. Và Sách Mặc Môn là chân chính.”

Trong lúc cầu nguyện, Ethan ngừng lại. Nó suy nghĩ trong một phút. Rồi nó tự hỏi: “Vâng, tôi có biết được điều gì chưa?”

Và sau đó một cảm giác bình an, thanh thản tràn ngập lòng nó. Đó không phải là một cảm giác mãnh liệt hừng hực. Nhưng Ethan biết, đó là Đức Thánh Linh.

Một ý nghĩ thoáng đến với Ethan: “Tôi biết rằng tôi đã biết.” Và khi nghĩ về điều đó, nó nhận biết rằng mình đã thấy được cảm giác bình an này trước đây.

Bất cứ khi nào đọc Sách Mặc Môn thì nó cũng đều cảm thấy vui và đúng cả. Bây giờ nó biết rằng cảm giác đó chính là Đức Thánh Linh đang làm chứng cùng nó. Khi nó đến nhà thờ và cảm thấy vui và đúng để có mặt ở đó, thì đó cũng là Đức Thánh Linh. Nó đang nhận được một chứng ngôn!

Nó không cần biết mọi điều ngay bây giờ. Nhưng nó thật sự biết rằng Đức Thánh Linh là có thật và có thể giúp nó tiếp tục xây đắp chứng ngôn của nó.

Ethan bắt đầu cầu nguyện lần nữa. Nhưng lần này là để nói cảm ơn! ■

Tác giả hiện sống ở Utah, Hoa Kỳ.